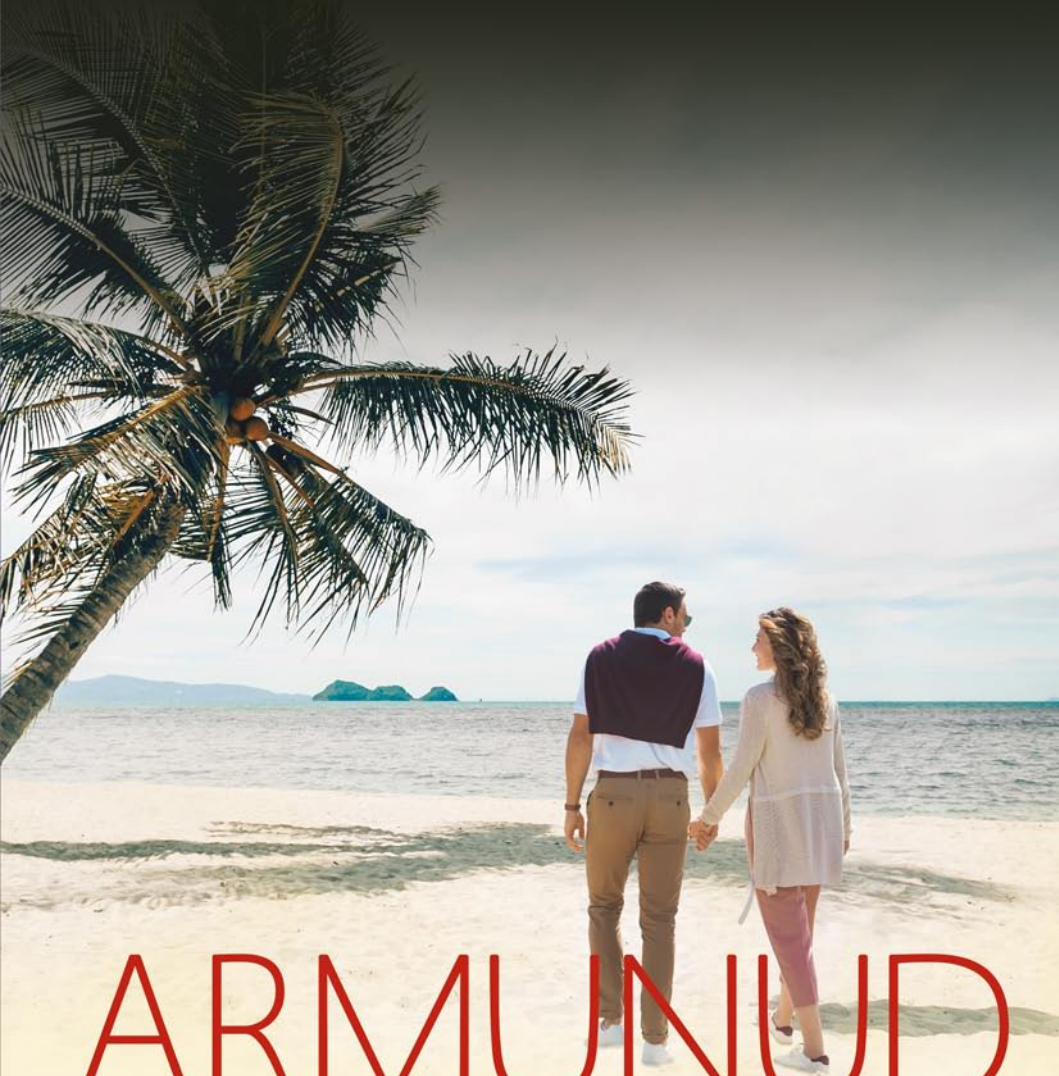

BARBARA FREETHY

ARMUNUD
VÕÕRASSE

Callaway perekonna romaan

Originaali tiitel:
Barbara Freethy
Falling for a Stranger
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elavate või juba surnud isikute, sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viies
Kaane kujundanud Reet Helm

© Copyright 2013 Barbara Freethy.

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B09385820

ISBN 978-9949-82-645-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Ria Hastings tahtis teha midagi ohtlikku. Costa Rica ranniku lähedal asuval Isla de los Sueñosel oli soe troopiline öö. Saar oli tuntud oma valgete liivarandade, veespordi, süvamerekalastuse ja rummijookide poolest. Ühes saare servas oli mäenõlvadel mitu suurt villat, kust avanes ookeanile vapustav vaade. Ülejäänud linn elas ranna läheduses, kus kolm hotelli ja mitu restorani võitlesid turistide dollarite nimel.

Ria lükkas higise heleda juuksesalgu laubalt. Temperatuur oli veidi pärast keskööd kakskümmend kuus kraadi ja rannabaar oli turistidest tulvil. Ria oli teenindanud baaris kella seitsmest alates ja oli valmis lõpetama. Talle oli juba neli korda külge löödud ja ehkki ta oli harjunud toime tulema meestega, kes olid liiga purjus või temast liiga huvitatud, oli ta väsinud viisakalt naerata-mast, aga tund aega pidi ta seda veel tegema. Ta ei saanud riskida vallandamisega ega tohtinud ka tähelepanu äratada. Ta oli mitu kuud kohalikku ellu sulandunud. Praegu polnud õige aeg silma torgata.

Letti pühkides märkas ta selle kaugemas otsas istuvat meest. Mees oli saabunud kaks tundi tagasi koos sõbraga – lärmaka, võluva ja nüüdseks purupurjus päikesest põlenud heledapäise Timiga. Tim oli kella kümnest saadik tekiilašotte joonud ja tegi

nüüd välja kolmele ilusale naisele sealsamas lähedal lauas. Baarileti ääres istuval mehel ei paistnud olevat mingit huvi sõbratseltskonnaga ühineda ja vodka toonikuga oli tal seisnud nina ees vähemalt tund aega. Ta polnud reageerinud ka ühelegi naisele, kes tema kõrvale end istuma sättis, ehkki mehe pilk oli mitu korda Ria poole vilksatanud.

Mees oli kena, sportliku kehaehitusega, jalas kaitsevärvi lühikesed püksid ja seljas tumesinine pluus. Tumepruunid juuksed olid lühikesed ja ta tundus kuidagi distsiplineeritud. Ria oletas, et ta on sõjaväelane. Äsja armeest vabanenud või puhkusel, aga samas üsna hiljuti, sest tema keha oli endiselt heas vormis ja olek valvas.

Riale polnud kahe silma vahele jäänud asjaolu, et mees vaatas ukse poole peaaegu sama tihti nagu ta ise, justkui oodates kedagi või ei tahaks, et miski teda üllataks. Võib-olla oli ta sõjaväeluurest.

See mõte pani naise kulmu kortsutama. Polnud vaja, et sõjaväeluure saarele tuleks.

Ta keelas endal asju ette kujutada. Paljud endised sõjaväelased käisid saarel auru välja laskmas ja lõõgastumas. Kuna see oli populaarne koht ka vallaliste pidude pidamiseks, leidis kõigile, kes seda otsisid, siit kaaslane.

Aga see mees ei paistnud olevat huvitatud reaalsusest pääsemisest alkoholi või naiste abil, nii et mis värk temaga siis oli?

Ria vaatas käekella ja ütles endale, et tal on muid muresid kui mõelda suvalisele võõrale, ehkki mees oli väga seksikas.

Mõne tunni pärast käivitab ta plaani, mille oli liikuma lükanud pool aastat tagasi. Ta oli üksikasjad tuhat korda läbi mõelnud ning ehkki ta kibeles üksinda kuhugi minema ja kõike veel korra läbi mõtlema, oli tähtsam säilitada tavapärane rutiin.

Mees baarileti otsas vaatas taas tema poole. Mehe tumedate silmade pilgus oli midagi, mis ahvatles Riat: kirk, tunded, mida ta polnud lubanud endal kaua aega kogeda. Ta ei saanud mehe kutsele vastata. Ta oli lõpule liiga lähedal, et mõnel mehel end segada lasta, eriti veel mehel, kes tema naha ainsa pilguga kihelema ajas.

Teisalt...

Kui baarileti poole tuli kaks meest, astus Ria teise baarmeni, Martini juurde, kes oli kahekümne kahe aastane Harvardi pooleli jättnud ja saarele ennast otsima tulnud noor mees. Seni oli ta leidnud vaid armastuse tekiila ja bikiinides tüdrukute vastu.

„Vahtame,“ ütles naine.

Martini pilk liikus üle Ria meestele, kes pika baarileti lõpus pukkidele istusid. „Probleemid?“

„Ma lihtsalt eelistan neid mitte teenindada.“

„Selge,“ vastas Martin.

Ria läks kena võõra juurde. Sel hetkel tundus mees vähem ohtlik või vähemalt vähem *ilmselgelt* ohtlik variant. Ria polnud ammu lubanud endal kedagi usaldada.

„Kas soovid veel midagi juua?“ küsis ta.

Mehe silmad olid tumepruunid ja neis olid varjud, asjad, mida ta oli näinud ja mida ei tahtnud enam kunagi näha, nagu naine oletas, aga selles pilgus oli ka julgust ja tugevust, sitke trots. Mees võidi ju pikali lüüa, aga vaevalt ta pikali jäi.

„Jah, miks mitte?“ vastas mees kergelt toonil, mis oli tema pinges hoiakuga vastuolus.

„Ma ei tea ühtki põhjust. Sama? Või tahad vaheldust? Meil on pakkuda saare-eri, kui soovid.“

„Mis see on?“

„*Beso de la sirena* ehk Merineitsi Suudlus.“

„Kas pärast selle joomist näeb merineitsisid?“ küsis mees ja tema pilk muutus leebemaks.

„Mõned mehed näevad.“

„Kõlab ohtlikult.“

„Sa paistad sedamoodi, et saad väikese hädaohuga hakkama.“

„Ja sina paistad sedamoodi, et oskad turistile kallist jooki müüa.“ Mehe huultel väreles kerge muie.

Nii et mees oli peale selle, et ta hea välja nägi, ka taibukas. „Olen süüdi. Mida sa siis soovid? *Beso de la sirena* või veel üks viin toonikuga?“

„Viina, toonikut pole vaja.“ Mees lükkas tühja klaasi üle leti.

Ria kallast talle jooki ja kallutas siis pea mehe sõbra poole, kes ameles rinnaka blondiiniga. „Sõber on su hooletusse jätnud.“

Mees kehitas õlgu. „Ma ei pahanda. Nad on kõik väga ilusad.“

„Ometi istud sina siin üksinda. Sulle pole keegi silma jäänud?“ Ria pühkis niiske kaltsuga letti. Seda öeldes heitis ta pilgu kahe mehe poole baarileti teises otsas.

Üks neist oli mägedes elava väga jõuka Enrique Valdeze ihukaitsja. Ehkki Ria ei tahtnud neid oma baari, oli hea, et nad olid tulnud, sest nad nägid teda tegemas seda, mida ta alati tegi. Ta ei kavatsenud kahtlusi äratada.

„Seda ma ei öelnud,“ sõnas mees tema ees.

„Mis asja?“

„Sa ütlesid, et ma pole kellestki huvitatud, aga see pole nii.“

Süda jättis mehe otsekoheste pilgu peale löögi vahele ja pulss hakkas liiga kiiresti tukslema. Ria ei olnud end ühegi turistiga sidunud, tegelikult mitte kellegagi, aga see mees oli ülimalt ahvatlev. Ria oli olnud saarel üksildane, elades teeskluses, aga see oli vajalik, et ellu jääda. Ta ei tohi lasta ihal sekkuda.

„Hästi öeldud,“ sõnas ta nagu muuseas. „Olen seda ennegi kuulnud – umbes kolmkümmend korda.“

Mees naeratas. „Kindel see, aga mina olen ainuke, kes seda tõsiselt mõtleb.“

„Loomulikult.“

„Mis su nimi on?“

Ria tõmbus pingule. „Sina esimesena.“

„Drew Callaway.“

„Tahad sinna ette mingi aunimetuse panna? Leitnant või kapten,“ pakkus naine. Mehest õhkus juhile omast käskivust.

„Leitnant.“

„Kus?“

„Hetkel ei kusagil. Endine mereväe piloot, peagi hakkab ranna-
valvekooperiga lendama.“

See selgitas, miks mehest õhkus distsipliini ja samal ajal ükskõiksust. See selgitas ka ilmselt varje tema silmadest.

„Mis mu reetis?“ küsis mees uudishimulikult.

Ria kehitas õlgu. „Ma oskan inimesi läbi näha. Käib töökohustuste juurde. Miks sa mereväest lahkusid?“

Drew ei vastanud kohe, pilk mõtlik, ja sõnas siis: „Aeg sai läbi. Vajasin tempomuutust.“

„Kus sa teenisid?“

„Igal pool.“

„Lahinguid nägid?“

„Liiga palju.“

Ria heitis talle mõtliku pilgu. „See pole ju mingi tohutu muutus, kui lähed ühest teenistusest teise.“

„Ma saan ikkagi lennata, sest see on ainus asi, mida ma iial teha olen tahtnud, aga loodetavasti ei tulistata mind enam nii palju.“

„Ma ei suuda seda ette kujutada.“

„Ei suuda tõesti.“ Mees jõi ja pani klaasi käest. „Sinu kord.“

Ria kõhatas. Ta oli elanud saarel pool aastat ja selle aja jooksul polnud keegi teist nägugi teinud tema võltspassis oleva nime peale, mis oli nagunii tema pärisnime üks versioon. „Ria,“ vastas ta.

„Ilus. Perekonnanimi?“

„Pole tähtis.“

„Salapärase naine.“

„Naine, kellele meeldib privaatsus.“

„Kaua sa siin saarel elanud oled, Ria?“

„Piisavalt, et turistidega mitte semmida,“ vastas Ria kergelt naeratades.

„Erandeid ei tee?“

„Seni pole teinud. Inimesed tulevad ja lähevad. Mina olen ikka siin.“ Ta vaikis. „Mis sind siis unistuste saarele tõi?“

Mees naeratas, tema nägu muutus täielikult ja oli veelgi kenam. Ria tundis kurgus klompi.

„Ma unistasin suurte pruunide silmadega ilusast blondiinist,“ vastas Drew. „Täidlane suu, suudlema ahvatlevad pehmed huuled ja vingke keha.“ Tema pilk libises naise rindadele. „Arvan, et leidsin ta.“

Nahk kiheles mehe pilgu all ja Ria pidi võitlema sooviga käed rindadele kaitseks ette tõsta, ehkki tema tööriiete – korallpunane õlapaeltega topp ja valged lühikesed püksid – alt polnud suurt midagi näha. Enamik naisi baaris olid temast paljamad.

„Sa oled flirtija,“ sõnas ta kergel toonil.

„Tegelikult olen ma üsna roostes.“

„Lõpetasid suhte?“ uuris naine, suutmata uskuda, et sel mehel on kaaslase leidmisega raskusi.

„Olen olnud keskendunud muudele asjadele. Näiteks elus püsimisele.“

„See võib tõesti kõige tähtsam olla.“

„Aga sina?“ küsis Drew. „Kas sul on keegi?“

„Ei.“

„Tore.“

„Miks see tore on?“ küsis Ria.

Mees naeratas. „Sest sa meeldid mulle, Ria. Mis kell sa lõpetad?“

Süda jõnksatas mehe ahnet pilku nähes. „Sa oled väga otsekohene.“

„Ma lahkun homme. Aega pole.“

„Kuhu sa lähed?“

„San Franciscosse.“

Ria tundis igatsust. San Francisco oli üks tema lemmiklinna. Ta oli seal liiga kaua eemal olnud.

„Ma jumaldan San Franciscot,“ ütles ta. „Elasin seal lapsena. Mu vanaisa oli kalur. Ta viis mu igal võimalusel merele.“ Ta tõmbas kähku hinge, taibates, et räägib liiga palju. „Millises linnaosas sa elad?“

„Kasvasin St. Francis Woodis, aga hakkasin järgmisest nädalast alates elama South of Marketis. See on praegu populaarne piirkond, kohe uue staadioni lähedal.“ Mees vaikus. „Sa ei vastanud mu küsimusele, Ria. Mis kell sa lõpetad?“

Ria vaatas teda pikalt, tundes suurt ahvatlust. Mehe silmad olid nii tumedad ja paeluvad, nägu maskuliinselt vapustav. Tal oli ka suudlema ahvatlev suu ja enesekindel suhtumine, mis andis mõista, et see mees ilmselt teab, mida naisega peale hakata. Ria polnud kaua aega lubanud endal mõne mehe käte vahel naudiskleda ja hoolimata asjaolust, et tegemist oli võõraga, oli tal tunne, et see mees talle haiget ei tee. See oli ohtlik mõte, sest ta ei saanud endale eksimist lubada.